

Engel

ISA HOES & VLINDER KAMERLING

FILMEDITIE MET FOTO'S!

kluitman

1

VRIJDAG (HTEND, 7.01 VUR

Engel ligt in bed en staart voor zich uit. Het is weer zo'n dag, denkt ze. Ze wil niet uit bed, ze wil niet naar school, ze wil niet naar buiten, ze wil... niets?

Het zonlicht piept door haar gordijnen de kamer in en ze knijpt haar ogen tot spleetjes zodat ze door haar wimpers heen haar domein bekijkt. Ze zou haar kamer eens moeten veranderen. Alles is wit, dat vond haar moeder wel zo makkelijk. Maar Engel is er wel een beetje klaar mee. Ze wil iets anders, meer kleur misschien? Haar moeder vroeg laatst of ze niet een andere, grotere kamer wilde. Ze mocht bijvoorbeeld wel haar vaders werkkamer, die hij nooit gebruikt, maar dat wilde Engel niet. Ze vindt het hier fijn, hier voelt ze zich veilig. Ze slaapt al bijna haar hele leven in deze kamer. Alleen het eerste jaar sliep ze bij haar ouders, in een wiegje naast haar moeders bed. Ze was een slechte slaper. Als ze lawaai begon te maken, hoefde haar moeder alleen maar haar hand in het wiegje te leggen en dan werd

Nur 283 / W072001

Bisac JUV037000 / JUV028000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXVI Tekst: Isa Hoes & Vlinder Kamerling

Opmaak binnenwerk: Erica Holema / Uitgeverij Kluitman

Posterartwork: John van Es, Dennis van Schajik voor Just Works B.V.

Poster fotografie: Govert de Roos

Stills fotografie: Arjo-Frank Kievits

© Foto achterzijde omslag: Mark Uyl

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literair Agentschap te Amsterdam en in samenwerking met Just Works B.V. Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

ze meteen rustig. Maar na een jaar had haar vader er ineens genoeg van gehad. Ze moest naar haar eigen kamertje, het was klaar met dat getut.

‘Engel,’ roept haar moeder van beneden, ‘ben je wakker?’

‘Neeeee...’ Engel trekt kreunend haar kussen over haar hoofd.

‘Het ontbijt staat klaar, we moeten zo weg.’

Shit, da’s waar. Helemaal vergeten. Vandaag gaan haar ouders naar een congres in Zwitserland. Ze krijgen een of andere prijs. Waarvoor weet ze niet meer precies, dat soort informatie gaat haar ene oor in en het andere weer uit voordat het ergens is opgeslagen. Haar ouders zeggen altijd dat dat niet zo is, dat het wél ergens zit, maar dat ze geen zin heeft om het op te zoeken. Als ze daarover beginnen, verandert Engel altijd snel van onderwerp.

Engel springt uit bed, doet een oude kimono van haar moeder aan en rent de trap af naar de keuken. In de deuropening blijft ze even staan en kijkt naar haar ouders. Aan de grote keukentafel zit haar moeder met, zoals altijd, een bord vol fruit en een groentesapje voor zich en om haar heen stapels papieren. Engel kan zich niet herinneren dat de tafel ooit leeg is geweest. Altijd als ze beneden komt, of het nou ochtend is, middag, of als ze ’s nachts niet kan slapen: de tafel ligt vol met papieren en foto’s. Allemaal werk van haar ouders, die het blijkbaar niet belangrijk vinden om rustig aan een opgeruimde tafel te eten, zoals bij haar beste vriendin Keesje of bij Tobias, een goede vriend van haar ouders, op wie Engel ook dol is.

Haar vader staat bij het fornuis boven een pan met gebakken eieren. Mmm, heerlijk: met extra uitgebakken spek voor haar!

Als Engel binnenkomt kijkt hij op. ‘Ha, daar ben je... net klaar. Wil je er een boterham onder of los?’

‘Los. Lekker.’

Hij kijkt haar even met gespeelde verbazing aan. ‘Waarom verbaast me dat toch niet? Wat sta je daar nou... ga zitten en eet.’ Hij lacht, met die leuke pretoogjes van hem, en ze kriebelt hem even in zijn baard als hij naast haar staat en haar ei op het bord schuift. Het spek knettert nog als hij een enorme berg naast het ei schept. Hoewel ze weet dat het loeiheet is, kan ze het niet laten om alvast een stukje in haar mond te stoppen. ‘Auwww...’

‘Eigenwijsje,’ mompelt haar moeder, terwijl ze blijft lezen in haar papieren.

Waarom zijn moeders toch zo irritant, denkt Engel, terwijl ze tegen het volgende stukje spek blaast. Heet is het spek het allerlekkerst, dus ze moet zorgen dat het niet te veel afkoelt.

‘Tobias komt straks toch hier?’ vraagt haar vader met volle mond. ‘Of ga jij naar hem toe als je uit school komt?’

‘Ik kijk wel...’ mompelt Engel, terwijl ze weer een stukje perfect gebakken spek in haar mond stopt. Hier zouden ze me altijd voor wakker kunnen maken, denkt ze. En voor chocolade natuurlijk...

Voor ze verder kan dromen over haar lievelingssnoep, gaat de bel. Verschrikt kijkt ze op. Nu al? Ze slikt een brok in haar keel weg. Geen spek, maar opkomende tranen. Hier heeft ze

zo'n hekel aan. Ze weet al weken dat haar ouders weggaan en ze vindt het ook helemaal niet erg. Soms zelfs wel fijn, even niet hun gezeur aan haar hoofd. Van Tobias mag ze altijd dingen die ze nooit van haar ouders zou mogen, zoals te laat naar bed gaan, spijbelen of enorm te laat komen, gaan shoppen omdat dat zo leuk is, de hele dag ijs en chips eten als ze daar zin in heeft. Maar toch, als het moment er eenmaal is, wil ze niet dat haar ouders weggaan. Eigenlijk houdt Engel niet van veranderingen. Ze wil dat alles blijft zoals het is. Natuurlijk weet ze ook wel dat dat niet kan, maar dat wil niet zeggen dat ze dat niet het allerliefste wil. Net als dat ze nu heus wel weet dat haar ouders bijna in de taxi moeten stappen, en toch hoopt ze dat ze ineens besluiten thuis te blijven.

‘Engel, liefje,’ klinkt het uit de hal.

Haar vader is zijn jas al aan het aantrekken en ze heeft er niets van gemerkt. Engel kreunt.

‘We gaan bijna weg. Kom je ons nog uitzwaaien?’

Natuurlijk. Wat zit ze nou te dromen. Knuffelen moet ze! Ze rent naar de hal, waar de deur al openstaat. ‘Mam, pap...’

Haar vader geeft net de laatste koffer aan de taxichauffeur en haar moeder... waar is haar moeder nou? Dan hoort ze dat achter haar de wc doorgetrokken wordt, waarna de deur opengaat. Wat heb ik toch een wonderlijke moeder, denkt Engel als ze naar haar kijkt.

Haar moeder staat nu in haar prachtige gele jas voor de spiegel en gooit haar lange donkere haar los, steekt het dan meteen weer in een sierlijke beweging met een paar spelden op. Ze is

dan wel wetenschapper, maar ze ziet er zo anders uit dan haar collega's. Haar moeder is supermooi en kleedt zich altijd heel bijzonder; jurken van ontwerpers van wie Engel de naam niet kent, strakke rokken met mooie blouses, soms pakken met glimmende platte schoenen. Meestal draagt ze hoge hakken, daar kan ze heel goed op lopen. Engel niet, al past ze ze wel heel vaak. Ze mag ze ook altijd lenen van haar moeder als ze een modeshowtje geeft samen met Keesje.

‘Vergeet je de poesjes niet eten te geven, schat?’ Haar moeder kijkt met een strenge blik via de spiegel naar Engel. Engel weet waarom ze zo kijkt. En ook waarom ze dit vraagt. De vorige keer toen haar ouders weg waren, hadden Tobias en Engel het best vaak vergeten. Toen haar moeder Saturnus en Jupiter weer zag, was ze zó geschrokken, ze herkende ze bijna niet meer. Haar moeder was zelfs een paar dagen van slag geweest. Als Engel ergens niet tegen kan, dan is het wel dat haar vader of moeder verdrietig is. Notitie, denkt Engel met grote letters in haar hoofd: **TWEE KEER PER DAG DE POESJES ETEN GEVEN. NIET VERGETEN!!!**

‘Engel?’ Haar moeders stem dringt aan.

‘Ja mam, sorry. Ik zei tegen mezelf dat ik het niet moet vergeten. Maak je geen zorgen, ik beloof het je, echt!’

Haar moeder kijkt niet erg gerustgesteld. Dan draait ze zich om en loopt naar buiten. ‘Kom schat, we moeten gaan.’ Ze strekt haar hand achter zich uit naar Engel, die hem meteen pakt. Haar moeders hand voelt warm en veilig en weer is daar die brok.

Niet huilen nu, denkt Engel. Dit gaat zo over.

Haar vader staat te praten met Tom. Tom is hun vaste taxi-chauffeur. Al jaren rijdt hij hen van en naar het vliegveld. Haar ouders zijn zo verstrooid dat Tom zelfs de tickets voor hen regelt. Wel zo handig. Had Engel maar zo iemand voor de dingen die zij vergeet. Volgens haar ouders is dat onzin, zij is nog een kind en kinderen moeten gewoon leren om dingen te onthouden. Engel heeft er een hekel aan, net als aan heel veel andere dingen. Neem bijvoorbeeld school. Rekenen, waar is dat nou goed voor? Of geschiedenis en aardrijkskunde? Haar vader onderbreekt haar gedachten.

‘Krijg ik nog een knuffel of stap ik dit keer gewoon in?’

‘Neeeee, wacht.’ Engel rent naar haar vader en springt in zijn armen.

‘Ho, ho.’ Haar vader lacht. ‘Ga je ons zó erg missen? Zondagavond zijn we er al weer, hoor.’

Engel weet het, maar toch duwt ze haar gezicht nog even in haar vaders baard. Heel even, en dan laat ze hem los. ‘Dag, pap!’ Daarna rent ze naar haar moeder, die met één been in de taxi stapt, terwijl ze omkijkt naar hun huis.

‘Ik ben toch niets vergeten, hè?’

Engel lacht. Iedere keer als haar ouders weggaan zegt haar moeder dat, en ook nu schudt ze zoals gewoonlijk meteen daarna haar hoofd, alsof ze de gedachte daarmee verdrijft. Engel doet haar weleens na voor de spiegel, maar dat ziet er altijd zo belachelijk uit.

‘Dag, mam. Als ik iets zie liggen, bel ik je.’

‘Ja schat, dank je. Als ik jou niet had...’ Haar moeder weet dat ze dat niet zal doen, want het hele huis ligt vol papieren. En Engel weet dat haar moeder dat weet. En ook dat het niets uitmaakt. Haar moeder heeft alles in haar hoofd zitten, ook zonder haar papieren kan ze al die ingewikkelde dingen doen die ze doet. Zelfs haar vader is daar jaloers op. Hij heeft zijn werkspullen wél nodig en misschien vergeet hij ze daarom ook nooit.

Engel geeft haar moeder nog snel een kus voordat het autoportier dichtslaat. Nog een laatste zwaai en dan zijn haar ouders uit het zicht verdwenen. Engel staat nog een poosje de weg af te turen. Misschien komen ze nog even terug. Dan draait ze zich om. Tijd om na te denken.

2

VRIJDAG(HTEND, 8.02 VUR

Wat zal ze eens gaan doen? Zo meteen begint school, maar daar heeft Engel helemaal geen zin in. Ze weet dat ze niet mag spijbelen. In ieder geval niet zomaar. Niet zonder Tobias. Dus eerst naar school en dan langs Tobias. Hopelijk gaan ze weer samen op pad. Dat vindt ze eigenlijk het leukst, instappen en rijden maar. En niet nadenken over de tijd of de dingen die ze nog moeten doen. Maar nu moet ze stoppen met dromen en niet zo treuzelen, want anders kan ze weer een telaatbriefje halen bij de conciërge. Ze rent naar binnen.

‘O nee, wat een zooi weer!’ Engel barst in lachen uit bij het aanzicht van de tafel. Altijd hetzelfde liedje: borden met restjes, halfvolle glazen, kleverig bestek, vieze pannen. Haar ouders nemen het niet zo nauw met dit soort dingen. Gelukkig komt Aisha straks, hun schoonmaakhulp.

Op de koelkast ziet ze een post-it: *Denk aan je lunchtrommeltje!!!* staat er groot op geschreven. Haar ouders vinden het heel belangrijk dat ze drie keer per dag eet. ‘Al is het maar een

banaan,’ zegt haar moeder altijd. Engel pakt snel een banaan van de fruitschaal. Je hebt het zelf gezegd mama, denkt ze lachend. Eigenlijk heeft ze nog best veel tijd, haar ouders gaan altijd heel vroeg naar Schiphol. Zal ze Tobias vast een berichtje sturen of wordt-ie dan wakker? Nee, eerst maar aankleden. Ze stormt de trap op en gooit de kimono van zich af, al bijna voor ze in haar kamer is. Ze grist de kleren van de vorige dag van haar stoel en doet ze snel aan. Van onder haar bed trekt ze een sporttas tevoorschijn met daarin een handdoek en haar judopak. Judo is goed voor je zelfvertrouwen en zelfstandigheid, vinden haar ouders. En Keesje zit er ook op. Toch verzint Engel telkens een smoes om niet te gaan. Waarom weet ze ook niet precies, ze vindt judo gewoon stom. Keesje baalt iedere keer dat ze er weer alleen is. Elke maandag en vrijdag fietst Engel een uurtje door de stad of drinkt ze thee bij Tobias. Daarna gaat ze braaf naar huis en gooit haar tas onder het bed. Haar ouders vragen er nooit naar.

Ineens bedenkt ze dat Tobias misschien al met Spijker in het park aan het lopen is, dat doet hij best vaak zo vroeg. Misschien komt ze hem wel tegen als ze naar school fietst. Ze kamt haar haar, maakt een staart en trekt hem meteen weer los. Met haar wilde bos haar stormt ze de trap af. Zonder haar tanden te poetsen... Engel lacht hardop. Altijd roept haar moeder haar na of ze haar tanden wel heeft gepoetst, en altijd kan Engel niet anders dan terug naar boven rennen. Ze kan gewoon niet liegen tegen haar moeder. Tegen niemand eigenlijk, dat heeft ze nooit gekund. Haar vriendin Keesje wel, die staat glashard

thuis te verkondigen dat haar brood op school is gestolen, terwijl ze het heeft weggegooid omdat ze het vies vond. Stom, dat is toch zonde! Geef het dan aan de vogeltjes...

Nu is haar moeder er niet, dus hoeft ze niet te liegen maar ook niet haar tanden te poetsen, yes! Ze doet de banaan in haar tas, pakt uit de koelkast een flesje gekoeld komkommerwater en propt er ook een halve reep Tony's Choclonely bij. Zo... Engel komt de dag wel door.

'Hé Engel, waar ga jij naartoe? Toch niet naar school?' Tobias komt haar tegemoet in het park, in zijn eeuwig versleten spijkerbroek, T-shirt en grijs vest met capuchon. Spijker loopt zoals altijd naast hem.

'Jammer hè, maar ik moet. En ik wil Keesje ook heel graag zien vandaag.' Ze geeft Tobias een knuffel.

'Blijf toch lekker bij mij, joh. Wat leer je op school nou meer dan bij mij?' Zogenaamd zielig kijkt Tobias haar aan. 'En Keesje zie je morgen wel weer.'

Engel moet lachen. 'Keesje gaat het hele weekend naar haar opa en oma in Frankrijk.'

'Ik plaag je maar. Ga maar gauw.' Hij zwaait als ze weer op haar fiets stapt. 'Tot vanmiddag bij mij, oké?'

'Yep,' gilt Engel terug, terwijl ze vaart maakt. Het is druk in het park vandaag. Met mooi weer zijn er altijd veel meer fietsers. Ze trapt flink door, want ze wil nog even met Keesje kletsen. Misschien gaat ze nog wel iemand te logeren vragen vandaag. Tobias vindt alles prima, dat is zo leuk aan hem. Ze

weet nog dat ze een keer na school bij hem aanbelde voor een kopje thee en dat ze pas 's avonds laat weer thuis was. Lachend denkt ze terug aan die middag: Tobias had haar meegenomen naar vrienden, en ze deden net alsof Engel doof was en...

BAM... Engel voelt een klap. Ze wordt de lucht in geslingerd en terwijl ze door de lucht vliegt, flitst haar leven aan haar voorbij. Het lijkt wel of de tijd stilstaat. Ze hoort de vogels in het park; hun gekwetter klinkt luider dan anders, nee, het is het enige geluid dat ze hoort. Behalve de wind, ja, die hoort ze ook, heel zachtjes op de achtergrond van deze rare film.

Ze hangt bij haar vader in zijn armen op een carnavalsfeest. De ruimte is vol rook en iedereen lijkt dronken, maar haar vader houdt haar stevig vast en bij hem voelt ze zich veilig.

De eerste keer dat ze haar fiets krijgt zonder zijwieltjes. Het is zomer en al warm in de ochtend en daar staat hij, haar rode fiets, te glimmen in de zon. Wat is ze blij!

Een verrassingsverjaardagstaart met Smarties, gemaakt door die lieve Aisha.

Het gezicht van haar moeder wanneer ze haar verjaardagscadeau van Engel en haar vader krijgt: twee asielkatjes.

Keesje die op de eerste dag dat ze hier kwam wonen aan de deur staat en vraagt of ze zin heeft om te komen spelen.

Al die dingen komen langs en nog steeds voelt Engel niets anders dan dat ze door de lucht tolt. Moet ik niet eens landen, denkt ze. En op datzelfde moment knalt ze met een harde klap op de grond.

Daar ligt ze dan. Leeft ze nog wel? Ze probeert een hand te

bewegen en dat gaat goed. Engel weet dat ze voorzichtig moet doen. Niet meteen opstaan. Stel dat ze iets ergs heeft of iets heeft gebroken, dan kan ze beter blijven liggen. Misschien kan iemand haar zo helpen met opstaan. Hé, dat is raar... er is helemaal niemand. Engel kijkt om zich heen en ziet dan dat ze niet meer in het park is, maar op straat achter een auto ligt. Zat ze zo te dromen op haar fiets dat ze het park alweer uit was? Gek dat ze dat niet doorhad.

Tja, als er niemand komt, moet ze wel zelf opstaan. Voorzichtig gaat ze zitten en beweegt dan langzaam haar hoofd en nek. Lijkt allemaal in orde. Maar terwijl ze gaat staan, begint ze ineens heel heftig te trillen. Ze ziet een paar mensen langsfietsen, maar die kijken niet echt naar haar. Iedereen heeft blijkbaar nog steeds haast. Ze kijkt naar haar benen, niets kapot. Hoe kan dit? denkt Engel. Ze heeft het toch niet verzonnen? En waar is haar fiets eigenlijk? Ze zet bibberend een paar stappen, terwijl ze om zich heen kijkt. Hoe ver kan hij door de lucht gevlogen zijn? Ze wil het al bijna opgeven als ze haar fiets ineens ziet liggen. Hij is half in de bosjes beland, net naast de uitgang van het park. Hij ziet er niet heel erg beschadigd uit. Ook dat lijkt dus mee te vallen. Ze zou er bijna om kunnen lachen als ze niet zo stond te trillen.

Ineens dringt de werkelijkheid weer tot haar door. Ze was onderweg naar school. Hoe laat is het eigenlijk? Engel kijkt op haar horloge. Negen uur. Wat?! Ze kijkt nog eens, maar het staat er echt: negen uur. Heeft ze zo lang op straat gelegen, zonder dat iemand haar zag? Dat kan toch niet! Behalve dat ze

nog steeds staat te shaken, lijkt er verder helemaal niets met haar aan de hand te zijn. Mazzel, zou Keesje zeggen.

Engel glimlacht als een boer met kiespijn. Het is maar wat je mazzel noemt. Te laat op school. Ze heeft er zo'n hekel aan. Al die ogen die naar haar kijken als ze binnenkomt, en vooral hoe meester Thijs dan doet. Ze weet het precies: eerst kijkt hij geïrriteerd op, dan fronst hij zijn wenkbrauwen en voor ze haar mond open kan doen, zegt hij: 'Heb je niets te zeggen?' En dan is Engel al zo in de war dat ze meestal maar wat stamelt en snel op haar plaats gaat zitten.

Zuchtend hangt ze over haar stuur. Ze moet nu wel een beslissing nemen: gaat ze naar school of spijbelt ze? Tobias, denkt ze, ik wil naar Tobias. Ze pakt haar fiets, klimt er voorzichtig op en in een slakkentempo fietst ze terug, het park in. Zou Tobias haar wel geloven?

3

VRIJDAG (HTEND, 9.13 VUR

Als ze bij Tobias is, belt ze aan. Ze hoort de enorme gong door het huis klinken. Meestal roept Tobias al dat hij eraan komt, maar nu blijft het stil. Misschien is hij even boodschappen doen, ze zou tenslotte pas vanmiddag naar hem toe gaan. Engel gaat op het trapje voor het grote huis zitten en komt langzaam weer een beetje bij. Ze kijkt eens goed naar haar kleren: geen scheurtje te ontdekken. Niet eens een vlekje. Steeds meer krijgt ze het gevoel dat het allemaal niet echt gebeurd is. Maar ze lag toch écht op de grond en ze heeft toch écht haar fiets uit de struiken getrokken.

Toet, toet. De claxon van de scooter van Tobias.

Gelukkig, daar is hij.

Tobias kijkt verbaasd. 'Nu al? Ben je eruit gezet?'

Engel lacht. 'Nee, natuurlijk niet.' Ze is er nog nooit uit gezet. Niemand in haar klas trouwens. Twee grote boodschappentassen ploffen neer voor haar voeten en ze tilt er eentje op, terwijl Tobias de voordeur opendoet.

'Kom binnen.'

Engel voelt zich al veel beter. Ze vindt het ineens een heel stom verhaal. Misschien belt Tobias haar ouders wel als ze vertelt wat er gebeurd is. Ze wil niet dat die zich zorgen maken. En ze heeft al helemaal geen zin om naar een dokter te moeten. En terwijl ze bedenkt hoe ze dan moet uitleggen dat ze er nu al is, gaat Tobias' telefoon. Stilletjes pakt ze de boodschappen alvast uit in de keuken.

'Ja, ze is hier,' hoort ze Tobias zeggen.

Shit, dat is vast school!

'Ja, dat klopt. Ze zijn vanochtend vertrokken en Engel was helemaal niet lekker, dus hebben ze haar hier gebracht.'

Engel moet lachen maar houdt zich in. Tobias heeft altijd een antwoord klaar, of een leugentje.

'O, dat zijn ze dan zeker vergeten te zeggen. Maar geen zorgen hoor, ik let op haar.' Wat gemompel aan de andere kant. 'Ja, u ook een fijne dag.' Dan hangt Tobias op.

'Zo, wat gaan we doen vandaag?' Engel geeft Tobias een knuffel, maar die maakt zich snel los om de laatste spullen uit te pakken. 'Even dit opruimen en dan gaan we iets leuks doen, oké? Ik heb zin om iets te kopen.'

Wat heerlijk is dit toch. Engel ploft neer op de bank in de kamer ernaast en besluit gewoon helemaal niets te zeggen. Zolang Tobias er niet naar vraagt, is het maar beter dat ze haar mond houdt. Hoe langer ze erover nadenkt, hoe stommer het klinkt: gevallen van je fiets en bijna een uur op straat liggen, hoe suf kun je zijn!

‘Wil je een kopje thee?’ roept Tobias vanuit de keuken.

‘Nee, dank je... ik hou niet van thee, weet je nog?’ Ze houdt wel degelijk van thee, maar alleen met een heleboel suiker erin. En omdat Tobias dat nooit in huis heeft, heeft ze maar gezegd dat ze niet van thee houdt.

Tobias moet lachen. ‘O ja, da’s waar. Nou, dan haal ik wel koffie onderweg. Kijk eens, dit had ik nog voor je bewaard.’ Hij gooit haar een zakje toe met daarin een paar doppen.

Engel pakt ze blij uit. ‘Yes, dank je wel.’ Tobias is hier zo goed in... Engel spaart flessendoppen en eerst bewaarde ze echt elk dopje dat ze maar tegenkwam, maar tegenwoordig alleen nog de bijzondere. En op de een of andere manier vindt Tobias altijd weer nieuwe doppen.

‘Zullen we gaan?’

Engel springt op en denkt: dat dit maar een lange en leuke dag mag worden! Keesje belt ze straks nog wel.

‘We gaan even langs de antiquair. Ik heb zo’n prachtig schilderij gezien,’ zegt Tobias, terwijl ze in zijn auto stappen. ‘Maar het is zó veel te duur.’

Engel kijkt hem aan. ‘Waarom gaan we er dan heen, als-ie zó veel te duur is?’

Tobias lacht. ‘Waarom niet? Je weet maar nooit. Misschien is-ie vandaag niet meer zo duur, of verkocht. Dan kan ik erover ophouden.’

Engel schudt haar hoofd. Die gekke Tobias. Ze racen door de stad, en af en toe toetert Tobias en zwaait hij naar mensen.

‘Jij moet ook zwaaien, Engel, als ik toeter.’ Tobias port haar

in haar zij. ‘Vinden de mensen leuk.’

Engel gilt. ‘Stop Tobias, niet zo hard.’

Tobias rijdt af en toe heel zachtjes, maar dan ineens weer heel hard. Engel vindt het wel leuk, maar ook een beetje eng.

Opeens trapt hij mopperend op de rem. ‘Dit vind ik toch altijd zo’n stom stoplicht.’

Engel kijkt hem vragend aan.

‘Ik denk serieus dat het wel vijf minuten duurt voor het weer op groen springt. En waarom? Er is hier bijna geen verkeer.’

Engel is het met hem eens, ook omdat Tobias maar staat te gassen, wat niet lekker is voor de voetgangers die oversteken. Maar ze weet dat hij haar uitlacht als ze er iets van zegt. Ze zucht. Sprong het stoplicht nou maar op groen. En dan ineens is het groen.

‘Hè, hoe kan dat nou?’ Zonder haar antwoord af te wachten trekt Tobias op en scheurt weer door. Veel tijd om erover na te denken heeft Engel niet, want ze zijn al in de Kerkstraat, waar de antiquair is. Engel is hier nog nooit geweest, meestal gaat ze met Tobias naar Italiaander, een kringloopwinkel waar ze tussen alle rotzooi snuffelen naar mooie dingen. Of ze gaan ineens kleren kopen als Tobias zo’n bui heeft.

Tobias parkeert de auto en samen lopen ze naar de etalage. Voor ze überhaupt kunnen zien of het schilderij er nog staat, ziet Tobias iets in de etalage van een galerie ernaast. ‘Engel, kom eens. Kijk dan hoe leuk.’ Tobias wijst naar een vaas in de vorm van een hondje. Engel herkent het hondje, het is van een bekende kunstenaar over wie haar ouders een boek hebben.

‘Die wil ik hebben,’ zegt Tobias.

‘Die vaas?’

Tobias schudt zijn hoofd. ‘Nee joh, de echte.’

Engel kijkt hem verbaasd aan.

Tobias praat door. ‘Ken je die? Dat enorme beeld van Jeff Koons, *Puppy*? Het is maar twaalf meter hoog. Past precies in mijn tuin.’

Engel moet weer lachen. Tobias heeft inderdaad een grote tuin, maar twaalf meter hoog? Is dat niet een beetje té?

Terwijl Engel er nog over na staat te denken, is Tobias alweer naar de antiquair gelopen. ‘Pfff, hij staat er niet meer. Welke idioot koopt er nou zo’n duur schilderij?’

‘Jij wilde hem toch ook?’ zegt Engel.

‘Ah welnee, zo mooi was-ie nou ook weer niet. Eigenlijk wilde ik hem alleen maar even aan jou laten zien.’

Engel trekt aan zijn arm. Ze wil dat hij haar aankijkt. ‘Die puppy wil je ook niet echt, toch?’

Tobias denkt even na en zegt dan: ‘Nou, eigenlijk wel.’ Hij ziet haar ongelovige gezicht. ‘Hoe gaaf zou het zijn: zo’n grote hond in mijn tuin!’ Hij lacht. ‘En een leuk vriendje voor Spijker.’

Engel gelooft hem nog ook. Tobias houdt van grote, extreme dingen en het zou inderdaad heel cool zijn. Ze wilde dat iemand dat ding voor hem zou kopen.

‘Pas op, Engel!’ Tobias houdt haar nog net op tijd tegen. Ze stak over zonder te kijken en botste bijna tegen een scooter.

Wat heeft ze toch? In gedachten vliegt ze weer door de lucht

en opeens begint ze te shaken.

‘Gaat het?’

Engel haalt eens diep adem. ‘Ja hoor, ik heb een beetje honger, denk ik.’ Ze voelt inderdaad haar maag knorren. Ineens heeft ze zin in een enorm grote Eggo. Dat zijn superlekkere wafels, die ze ooit op vakantie in Amerika heeft gegeten. Hier heeft ze ze nog nergens gezien, maar oeh, het water loopt haar in de mond als ze er alleen maar aan denkt. Een warme Eggo met stroop.

‘Kom,’ zegt Tobias. ‘We gaan ergens lunchen. Waar heb je zin in?’

Engel denkt hard na. Eggo’s, maar ja, dat kan dus niet. Het is lastig om aan iets anders te denken, terwijl ze er zo’n zin in heeft. Ze denkt nu zelfs de geur te ruiken.

‘En, weet je het al?’ vraagt Tobias wanneer ze weer in de auto zitten.

‘Nee, eigenlijk niet. Kies jij maar,’ zegt Engel. Beslissen is niet haar sterkste kant.

Tobias moet lachen. ‘Is het weer zover: keuzestress?’

Engel knikt alleen maar. Hij moest eens weten. ‘Nou, dan gaan we eens lekker uitgebreid lunchen met de creditcard van je ouders!’

Engel kijkt hem een beetje benauwd aan. ‘Echt?’

Tobias lacht al voor ze uitgesproken is. ‘Nee hoor, bangerd-je... was maar een grapje.’

Engel probeert te ontspannen, maar ze kan de grapjes van Tobias even niet zo goed hebben.

Gelukkig praat Tobias gewoon door. 'Laten we naar *Le Pain Quotidien* gaan. Ik heb zin in een 'croque-madame'.'

'Madame?' herhaalt Engel vragend.

'Ja, met een gebakken ei erop, heerlijk!'

Engel vindt het allemaal best. Ze wil zitten en iets eten. Ze heeft nog steeds een trillerig gevoel. Tobias geeft flink gas, hij heeft niets in de gaten, lijkt het. Houden zo, denkt Engel. Ze zakt achterover in de rugleuning en blaast eens flink uit.

4

VRIJDAGMIDDAG, 12.34 UUR

Hé dromer, kies eens wat... ik weet het namelijk al.' Tobias leunt achterover in het zonnetje op het terras van de lunchzaak.

Engel slaat de kaart open en haar ogen gaan automatisch naar de dagspecial. *Eggo* staat er. WAT??? Dat kan niet waar zijn. Ze knippert met haar ogen, kijkt weer, maar nog steeds staat het er in duidelijke letters: *Eggo*, en daaronder *plain of met maple syrup*. Net als in Amerika... Hoe bizar is dit! Engel hoort Tobias zijn bestelling aan de ober doorgeven.

De ober kijkt nu naar Engel.

'Ik wil graag een glas water en Eggo's,' zegt Engel met een lichte hapering in haar stem. Alsof ze het zelf niet gelooft.

'Wat zeg je, echo's?' vraagt de ober.

'Ik wil graag de Eggo's,' herhaalt Engel, nu duidelijker.

De ober kijkt haar vreemd aan. Engel laat hem de kaart zien en wijst naar de dagspecial. De ober kijkt verbaasd naar de kaart en dan weer naar Engel. 'Dat had ik nog niet gezien